

zeeland

vrouwen van nu

foto Matty de Ruiter, afdeling Brouwershaven

schouwen duiveland fietseiland

Bijna twee decennia geleden zijn we op Schouwen Duiveland neergestreken. Een boerderij met mini camping. Een prachtige combinatie: rust, ruimte, stilte en véél werk. De kampeerders kwamen veelal met kleine tentjes, een campinggasje, een klapstoel en een boek. Meer hadden ze niet nodig.

Fietseiland

Schouwen Duiveland is bij uitstek een fietseiland. Er werd heel wat gefietst, zoals naar de prachtige ringdorpen Noordgouwe, Noordwelle en vooral Dreischor niet te vergeten (het best bewaarde ringdorp van Nederland) met onder andere het streek- en landbouwmuseum Goemanszorg aan de Molenveg. Maar er is meer te bezoeken: Wijnhoeve de Kleine Schorre, 12 ha groot met 54.000 wijnstokken. De wijnhoeve levert zijn wijn aan KLM businessplan, dus aan boord van het KLM vliegtuig drinkt u wijn uit Zeeland.

Watersnoodmuseum

Een echte aanrader is het fietspad buitengaats van Bruinisse naar de Schelphoek, waarbij halverwege natuurlijk wordt gestopt bij het voor ieder bekende Watersnoodmuseum in Ouwkerk. Ook Zierikzee met z'n 500 monumenten, waaronder de Dikke Toren, Oude en Nieuwe Haven, Hotel Mondragon aan de Oude Haven, de Gasthuiskerk en de Stadspoorten was voor alle gasten een aanrader. Voldaan kwamen de mensen bij ons weer terug met vele interessante verhalen.

Gasten worden vrienden

Uit de vele ontmoetingen zijn hechte vriendschappen ontstaan. Ik denk terug aan een oudere dame, die hier het hele seizoen verbleef, weer of geen weer. Zij had haar hele huishouden meegenomen: kasten, keukenblok, naaimachine en heel veel boeken.

Dan een echtpaar dat de boekhandel en huis en haard had verkocht om iets heel anders te gaan doen: ze gingen meditatielessen geven en healingbijeenkomsten organiseren.

Dan twee dames - moeder en een volwassen dochter - samen op een veldje. Ze hadden twee caravans die helemaal waren beschilderd in hippieachtige kleuren, zodat ze wel bij elkaar waren maar, niet te intiem.

Wat een weelde om zoveel mooie interessante mensen te mogen ontmoeten en dat op je eigen terrein!

Stichting Vrienden op de Fiets

Na het sluiten van de camping kwam er iets anders op ons pad, Stichting Vrienden op de Fiets, een netwerk van gastadressen waar sportievelingen op een gastvrije en voordelige manier kunnen overnachten tijdens fiets- en wandeltochten.

Een van de ontmoetingen was een stel dat al honderdduizend km had afgelegd over vele continenten en wel met hun eigen fiets. Ze hadden nauwelijks bagage, want bagage is zwaar en je moet er op letten. De was drogen doe je achter op de bagagedrager!

Een ander stel uit de grote stad had nog nooit gefietst. Ze kochten een E-bike en deden een rondje Nederland. De wereld ging voor hen open! Bij thuiskomst hebben ze direct hun auto verkocht en daar werden ze erg blij van. Dit bleek achteraf toen zij ons een kaartje stuurden.

Dit was een greep uit ontelbare enthousiaste vakantiegangers, die wij de afgelopen jaren hebben ontmoet en waar we nog vaak aan terug denken.

Kom eens langs op dit prachtige eiland!

Marijke Hesselink, Nieuwerkerk.

mijn passie...

Gezondheidszorg op een bredere basis

Op mijn negentiende ging ik de verpleging in. Groot geworden met de gezonde maaltijden van mijn moeder, was het eten in het ziekenhuis niet om over naar huis te schrijven. Ook zelf eten klaarmaken was niet direct een optie. Ik bleef gezond door op mijn vrije dagen weer te genieten van mijn moeders kookkunst.

Wat patiënten kregen in Zwitserland

Mijn interesse voor voeding werd gewekt toen ik als verpleegkundige in het Universiteitsziekenhuis in Zurich ging werken. Tot mijn verbazing kregen patiënten 's morgens koffie of een thermoskan thee. Ze konden kiezen uit zwarte-, lindebloesem-, rozenbottel- of kamillethee. Een patiënt die problemen had met de stoelgang kreeg elke ochtend vijgen als laxeermiddel.

Bloedzuigertherapie

Mijn verbazing was compleet toen ik nachtdienst had op de afdeling plastische chirurgie. Er lag een meisje met een duim die geamputeerd was en weer aangezet. Mocht de bloedvoorziening stagneren 's nachts dan was het mijn taak om er een bloedzuiger op te zetten die het stolsel zou oplossen. Ik luisterde vol afgrijzen en dacht even dat het een grapje was. Maar ik werd meegenomen naar de zaal waar het meisje lag, en daar stond een bruin potje met een bloedzuiger erin.

Met knikkende knieën ging ik die nacht elk uur naar haar toe om te zien of de duim nog doorbloed was. Ik had geluk. Toen ik op het Kerstfeest van die afdeling was uitgenodigd stond er een grote mand met pakjes. Ieder mocht er een pakje uitnemen. Ik meende te kiezen voor een potje jam, maar vond een bloedzuiger. Hij/zij mocht mee naar huis, en dat was het begin van mijn liefde voor dit prachtige dier, wat zoveel geneeskundige kwaliteiten heeft. Ik schreef er een artikel over en hield later lezingen over de bloedzuigertherapie. Nog steeds weet ik niet of Zwitserland op het gebied van geneeskunde achter liep, of zijn tijd jaren vooruit was. Feit was dat de ziekenhuiskeuken zo goed was dat ik er vaak op vrije dagen ging eten. Mijn interesse in gezonde voeding en alternatieve geneeswijzen was gewekt. Na twee jaar besloot ik de gezondheidszorg in een ander land te gaan verkennen.

Religieuze voedingsvoorschriften in Israël

Ik ging werken in Jeruzalem in het Hadassah University Hospital - Ein Kerem, waar ik was aangenomen als verpleegkundige op de Spoedeisende Hulpafdeling. Ik had daar een Nederlandse collega die joods orthodox was en zij bracht me de beginselen bij van de joodse spijswetten. Ze had zelf een koosjere keuken, wat ondermeer inhoudt dat vlees en melk gescheiden worden, ofwel niet in de zelfde maaltijd mogen worden gebruikt. De regels komen uit de Bijbelboeken Leviticus en Deuteronomium.

Het aardige daarvan is dat die regels allemaal zinnig zijn, ofwel gebaseerd lijken te zijn op het vermijden van ziekten. Er blijkt niet één regel bij te zijn die willekeurig is. Rabbijnen geloven dat de regels door God zijn opgelegd. Helaas zijn nieuwe voedingsmiddelen later koosjer verklaard, terwijl ze wel degelijk de gezondheid aantasten, bijv. geraffineerde producten.

Omdat de eerste christenen overal uitzierven, heeft men gebroken met deze voedingsregels. Het aanvaarden van de gastvrijheid en het voedsel wat ze bij vreemde groeperingen kregen vond men belangrijker dan deze regels.

Terug in Nederland

bleek de tijd niet te hebben stilgestaan. Ik bezocht conferenties getiteld 'The hospital as a temple', waar gesproken werd over een andere manier van behandelen. Men had intussen ontdekt dat ziekten niet uit de lucht komen vallen, maar ontstaan onder invloed van een aantal factoren.

De laatste jaren komt er meer belangstelling voor leefstijlgeneeskunde. Ieder mens is (mede)verantwoordelijk voor zijn/haar eigen gezondheid. Met hulp kunnen we onze leefwijze en ons eetgedrag veranderen. Onze gezondheid gaat dan vooruit, we voelen ons beter en we hebben meer weerstand bij dreigende virussen. Dat is nu dankzij de coronacrisis actueel geworden en een mooie opgave voor 2021.

Marianne Zandbergen, afd. Middelburg.

vrouwen van het land

In het decembernummer van Vrouwen van Nu stond een oproep om mee te werken aan de documentaire **Vrouwen van het land** van Annejet Brandsma.

Zij is op zoek naar vrouwen die opgegroeid zijn op een boerenbedrijf, meewerken op een boerenbedrijf of eigenaar zijn van een boerenbedrijf.

Bij Vrouwen van Nu is ze dus met haar oproep aan het goede adres. Veel leden van onze organisatie hebben een agrarische achtergrond en kunnen daar een goed verhaal over vertellen.

Een van deze dames is **Aly Wisse** van de afdeling **Noord-Beveland**:

"Via het afdelingsbestuur werd ik gewezen op deze documentaire van Annejet Brandsma. Ik ben nog steeds boerin, meedenkend in de maatschap Dees Wisse Agro VOF, een akkerbouwbedrijf op Noord-Beveland.

Genieten van vrije tijd

Mijn man en ik denken en werken nog wel mee in de maatschap, maar hebben daarin geen leidende rol.

Dat willen we ook niet meer. Dat is voor de jonge boer. Wij willen nu genieten van wonen op het platteland, de tuin, lange vakanties, het maken van keramiek en nog wat bestuurlijk werk doen. We kunnen onze eigen tijd bepalen en dat bevalt ons geweldig goed!"

Toekomst vol verrassingen

Aly is al vijftien jaar lid van de Vrouwen van Nu. Nadat ze veel ervaring heeft opgedaan in bestuurlijk werk, o.a. op het gebied van landbouw en verzekeringen, gaat ze nu haar kennis en kunde inzetten in het bestuur van de afdeling Noord-Beveland.

Het is nog even afwachten of we Aly straks in de documentaire "Vrouwen van het land" zullen zien. De eerste gesprekken daarover zijn gestart. Het zou mooi zijn als agrarisch Zeeland via haar een rol in de documentaire gaat vervullen. We houden u op de hoogte.

tekst en foto i.s.m. Aly Wisse afd. Noord-Beveland

project contact

Wat doe je in tijden van Lockdown?

In Zeeuws-Vlaanderen gingen we op zoek naar wegen om onze omgeving te inspireren.

Kijken wat er nog allemaal mogelijk is nu we elkaar niet fysiek kunnen ontmoeten. De digitale middelen brachten ons op een pad, wat we nog niet eerder hadden bewandeld.

Een eigen 'tv-uitzending', die via een link op Facebook, PC, laptop of tablet te bekijken zou zijn.

En hoe leuk is dat niet?!

Want dan hoeft je je niet te beperken tot je eigen omgeving.

Provinciaal en landelijk

Dan kunnen alle afdelings- en provinciale leden meegenieten.

En waarom delen we het dan niet landelijk?

Zo gingen we dus 24 februari 'de lucht in'.

Het begon als actie voor onze leden.

We noemden het **'Project Contact'**.

Het werd een project wat steeds groter werd en zowel provinciaal als landelijk kon worden gevolgd en bekeken.

De opzet: inspireren en motiveren om wat met, en vooral voor elkaar en anderen te doen!

Inspireren en motiveren

En weet u: het projectteam heeft er zelf zoveel energie van gekregen.

In zes weken tijd werden opzet, uitwerking, voorbereiding en uitvoering gerealiseerd.

Weer merkten we dat wat doen voor een ander, óók een cadeau voor jezelf is.

De uitzending gemist? Kijk dan op de website www.vrouwenvannu.nl/terneuzen voor de link of op de facebookpagina van vrouwen van nu Terneuzen.

Ook terug te vinden via: <https://fb.me/vrouwenvannuterneuzen>

Liesbeth Haitsma, afdeling Terneuzen

terug naar terneuzen

Rust en ruimte in de polder in Zaamslag

Tsja, waarom terug verhuizen na al die jaren Randstad vroegen veel mensen ons toen we enkele jaren geleden aangaven weer in de polder in Zaamslag te gaan wonen.

En, natuurlijk hebben we ons zelf die vraag ook gesteld en de voor- en nadelen proberen af te wegen.

Maar laat ik beginnen met me eerst even voor te stellen. Ik ben Hennie Dekker en geboren op een boerderij in de Aandijkepolder bij Zaamslag.

Geen baan in Zeeland

Na mijn laboratoriumopleiding in Goes was er geen zicht op een leuke baan in het analistenvak in Zeeland en kwam ik op het microbiologisch laboratorium van het Reinier de Graaf Ziekenhuis in Delft terecht. Huisvesting vinden was toen ook al niet makkelijk in de Randstad maar ik had het geluk via een kennis een leuke plek in Vlaardingen te vinden.

Mijn partner, ook medisch analist, vond nadien ook een baan op reisafstand van Vlaardingen. Na enkele jaren verhuisden we naar een uniek plekje in Schiedam waar we 35 jaar gewoond hebben.

Het betrof een buurtje aan de noordkant van Schiedam. Bij het huis maakten we een moestuin, siertuin, groentekas en kippenhok en hadden zo het landelijk gevoel terug wat ik gewend was uit de polder.

De kinderen groeiden op en waren van jongs af aan gewend aan alle stadse voorzieningen: vlak bij de metro en trein, alle winkels en vertier binnen handbereik en later ruime studiemogelijkheden dicht bij huis.

Moeilijke keuze

Zeven jaar geleden overleden dicht na elkaar mijn ouders. Het ouderlijk huis kwam beschikbaar en we stonden voor de keuze: blijven we de rest van ons leven in Schiedam of gaan we als we stoppen met werken terug naar de polder? We moesten nog 7 jaar werken tot aan ons prepensioen, dus dat was een eerste argument om maar van een eventuele verhuizing af te zien.

Daarnaast waren we toch ook erg gewend waren aan alle mogelijkheden die de Randstad biedt en het erf en huis in de polder moesten toch wel flink opgeknapt om weer net zo gezellig te zijn als onze stek in Schiedam.

En natuurlijk de kinderen, die zagen Zeeuws Vlaanderen als een uithoek waar ze zelf niet zouden willen wonen.

Weg uit de drukke Randstad

Maar aan de andere kant....., het werd steeds drukker in de Randstad. Niet alleen de files maar ook de drukte in de winkelcentra, bij evenementen, bij mooi weer op de fietspaden, overal zagen we dat mensen steeds meer gestrest raakten door de drukte om hen heen.

Bovendien, wat is het leuk om iets nieuws in een andere omgeving te kunnen doen, de banden met familie en vrienden van vroeger weer intensiever te maken, nieuwe mensen leren kennen en het ouderlijk erf en huis weer een nieuw aanzien te geven.

En natuurlijk de rust en ruimte van Zeeland, de Westerschelde en Noordzeekust dichtbij.....

Dit alles afwegend kwamen we er toe de stap terug naar het ouderlijk erf in de gemeente Terneuzen te gaan wagen. Ik zie er naar uit, wanneer de coronabeperkingen voorbij zijn, met andere Vrouwen van Nu in de omgeving kennis te maken!

De achtertuin in Schiedam